

*Кучухідзе А.**

КРИТИЧНИЙ АНАЛІЗ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ 2010 РОКУ

2010 рік через зміну влади в Україні став певним перехідним етапом у відносинах між Україною та ЄС. Нова влада – нова стратегія, нові реформи та, врешті-решт, нова команда управлінців, з якими треба наводити мости співробітництва. Для європейської політики України даний рік відзначився підтвердженням своїх європейських прагнень, це було в черговий раз закріплено на законодавчому рівні: «...забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі...» [1]. В основу відносин між ЄС та Україною повинен був закладений принцип «менше говорити, а більше робити. Цим і відрізняється європрагматизм від євроромантизму» [2]. Малось на увазі, що успішна реалізація європейської політики пов'язана з проведенням внутрішніх реформ. Підхід абсолютно правильний: політична та економічна стабільність, дотримання принципів демократії та свободи, відповідність українського законодавства до європейського є основними складовими для досягнення стратегічної мети України в довгостроковій перспективі.

Важливим для поглиблення відносин між Україною та ЄС був сигнал від нової української влади: «Для України європейська інтеграція – ключовий пріоритет зовнішньої політики, а також стратегія здійснення системних соціально-економічних реформ.» [3]. На що ЄС відповів взаємністю, кажучи про те, що «Україна – це країна, яка має стратегічну важливість для Європейського Союзу. І Європейський Союз узяв на себе зобов'язання посилювати та поглиблювати відносини між Україною і ЄС.» [4].

Такий обмін заявами був передумовою до переходу співробітництва з декларативного на практичний рівень. Тут вже було не все так красиво, як хотілося. «...Ключовим завданням ключовим завданням є продовження переговорів щодо укладання Угоди про асоціацію, включаючи створення поглибленої всеосяжної зони вільної торгівлі.» [3]. Українська сторона розраховувала підписати Угоду про асоціацію наприкінці 2010 року [4]. Реалізація даного положення була під великим питанням, враховуючи як складність переговорного процесу щодо Угоди про асоціацію, включаючи Угоду про ЗВТ, так весь системний комплекс реформ, які треба було проводити новій владі. Можемо констатувати, що євроромантизм все ж таки присутній в європейській політиці України.

Головні події 2010 року:

1. В черговий раз підтверджено стратегічну мету України – стати членом ЄС. В цьому контексті можемо констатувати те, що для нашої держави курс на інтеграцію з Європейським Союзом не є зворотнім процесом.

2. ЄС продовжив фінансову підтримку внутрішніх реформ в Україні з метою наближення нашої держави до європейських стандартів.

* студент 3 курсу спеціальності «міжнародні відносини» Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Науковий керівник: доц. Капітоненко М. Г.

3. Україна отримала План дій щодо запровадження безвізового режиму, який досі не представлений на публічному рівні.

4. Приєднавшись до договору про заснування Енергетичного співтовариства ЄС та країн Південно-Східної Європи, Україна з 1 лютого 2011 року стала повноправним членом відповідного співтовариства.

Головні висновки:

1. Євроінтеграція залишається ключовим пріоритетом зовнішньої політики України.

2. Прагнення підписати амбітну Угоду про асоціацію не реалізовано через об'єктивні причини: сторони не мають узгоджених позицій з питань доступу сільськогосподарської продукції нашої держави на ринок ЄС, а також виникли певні проблеми з досягнення домовленості щодо впровадження безвізового режиму. 2010 рік в черговий раз констатує той факт, що шлях України до Угоди про асоціацію буде дуже тяжким: все залежатиме від виконання «домашніх завдань» нашою державою.

3. Не відновлено довіру до України, особливо в економічній сфері: «Західні інвестори не отримали від нової влади того, на що сподівалися, зокрема, лібералізації регуляторних засобів, надійних гарантій захисту власності, привабливих умов для інвестування тощо. Наступає протверезіння.» [5]

4. У відносинах між ЄС та Україною переважала декларативність, ніж практичність. Так званий «євроромантизм» досі зберігається.

5. Європейська політика України набула дещо прихованого характеру, послаблено громадський моніторинг даного питання.

Література

1. Закон України № 2411-VI Про засади внутрішньої і зовнішньої політики, 1.07.2010 [електронний ресурс - <http://www.president.gov.ua/documents/12069.html>]
2. Президент України задоволений результатами зустрічей із керівництвом Євросоюзу, 1.03.2010 [електронний ресурс - <http://www.president.gov.ua/news/16628.html>]
3. Віктор Янукович: Для України європейська інтеграція – ключовий пріоритет зовнішньої політики, а також стратегія здійснення системних соціально-економічних реформ, 1.03.2010 [електронний ресурс - <http://www.president.gov.ua/news/16625.html>]
4. Заяви Президента України Віктора Януковича та Президента Європейської Ради Германа ван Ромпея на спільній прес-конференції, 9.07.2010 [електронний ресурс - <http://www.president.gov.ua/news/17617.html>]
5. Чалий В. Україна і світ. Рік 2010. «Євроатлантика», 6.01.2010 [електронний ресурс - <http://www.euroatlantica.info/index.php?id=3265>]